

“Ένας πρακτικός θάνατος

ΕΝ ΞΕΡΩ τί φοροῦσε στο κεφάλι. Τὰ ροῦχα της δὲν εἶχαν οὔτε σχῆμα οὔτε χρῶμα. Ἐμπῆκε στο γραφεῖο κρατώντας στὴν ἀγκαλιὰ δυὸ παιδιὰ καὶ σέρνοντας τέσσερα. Ἄλλο τραβοῦσε τὸ φουστάνι της, ἄλλο τὰ μαλλιά της. Ἔνα ἀγόρι ὡς τριῶν χρονῶν ἔτρεμε μὲ κάτι παρὰξένα ἀναφιλητά, χωρὶς νὰ κλαίει. Ὅλα μαζί —φριχτὴ συμφωνία— ἐκοίταζαν τὴ μητέρα τους ὅπως οἱ μουσικοὶ τὸ μαέστρο. Αὐτὴ ὅμως εἶχε ξεχάσει τὴν παρτιτούρα της σ’ ἓνα κομψὸ γραφειάκι ἀπὸ αcajou.

Στάθηκε μπροστὰ μας μὲ ὀρθάνοιχτα μάτια. Κάτι σὰν ψεύτικο γέλιο, μιὰ γκριμάτσα οἴκτου πρὸς τὸν ἑαυτό της, ἐξηγοῦσε τὰ λόγια της. Ἦταν Ἀρμένισσα. Ὁ ἄντρας της ἐπέθανε σ’ ἓνα χωριό, κι ἦρθε ἀπὸ κεῖ ζητώντας ψωμί γιὰ τὰ παιδιὰ της. Τώρα παρακαλοῦσε νὰ στεγασθεῖ. Κάποιος ποὺ ἤξερε τὴ γλῶσσα της τῆς εἶπε ὅτι δὲν ὑπῆρχε πουθενὰ θέσις. Καὶ καθὼς δὲν ἠθελε νὰ καταλάβει, τὴν ἔβγαλαν ἔξω στο δίαδρομο. Ἐμεινε ξαπλωμένη μὲ τὰ παιδιὰ της ὡς τὸ μεσημέρι. Τὴν ἄλλη μέρα, ἡ ἴδια ἱστορία. Ἦρθε πολλές φορές ἀκόμη.

Ἐπιτέλους τὴν ἔριξαν σὲ μιὰ ἀποθήκη. Τριάντα οἰκογένειες προσφύγων ποὺ ἔμεναν ἐκκεμῆσα εἶχαν χωρίσει τὰ νοικοκυριά τους πρόχειρα, μὲ φανταστικούς τοίχους. Μπόγοι, κασέλες, κουβέρτες ἀπλωμένες, ξύλα βαλμένα στὴ γραμμὴ, ἐσημάτιζαν τετράγωνα, τὰ μαχητικὰ τετράγωνα τῆς τελευταίας ἀμύνης. Σ’ αὐτὲς τὶς φωλιές ἀκίνητοῦσαν ἢ ἐσάλευαν πένθιμα σκιὲς ἀνθρώπων. Τρεῖς-τρεῖς, πέντε-πέντε, σκορπισμένοι ἀνάμεσα σὲ ρυπαρὰ ροῦχα καὶ ὑπολείμματα ἐπίπλων, ἦταν σὰ νὰ ψιθύριζαν παραμύθια ἢ νὰ προσπαθοῦσαν σιγὰ ν’ ἀποτινάξουν τὸ σκοτάδι.

Τώρα ἡ ἀποθήκη φωτίζεται ἀπὸ ἓνα κερί. Κάποιο δέμα τυλιγμένο μὲ καθαρὸ ἄσπρο πανὶ ἔχει τοποθετηθεῖ προσεκτικά, κάθετα πρὸς τὸν τοῖχο, χάμου. Εἶναι τὸ μικρότερο ἀπὸ τὰ ἔξι παιδιὰ τῆς Ἀρμένισσας, ποὺ πέθανε λίγες ὥρες μετὰ τὴν ἐγκατάστασή τους. Τ’ ἀδέλφια του παίζουν ἔξω στὸν ἥλιο. Ἡ μητέρα, ξαλαφρωμένη, παραστέκει γιὰ τελευταία φορὰ τὸ μωρὸ της. Οἱ ἄλλες γυναῖκες τὴ μακαρίζουν, γιατί θὰ μπορέσει ἀπὸ αὔριο νὰ πιάσει δουλειά. Εἶναι σχεδὸν εὐτυχής. Καὶ ὁ νεκρὸς ἀκόμη περιμένει μὲ τόση ἀξιοπρέπεια...

Πηγή: Κ.Γ. Καρυωτάκης, Ποιήματα καὶ πεζά, Ἐπιμέλεια Γιώργος Σαββίδης, Ἐκδ. «Ερμῆς», Ἀθήνα, 1975.

Κ.Γ. Καρυωτάκης (Τρίπολη, 1896-Πρέβεζα, 1928). Ποιητής, πεζογράφος, μεταφραστής. Σπούδασε Νομικὰ στὴν Ἀθήνα. Ποιητικὰ βιβλία του: Ὁ Πόνος τοῦ Ἀνθρώπου καὶ τῶν Πραγμάτων (1919), Νηπενθῆ (1921), Ἐλεγεία καὶ Σάτιρες (χ.χ.).

Μοιρασθῆτε τὸ ἐξῆς:

Ανδριανούττα Διονύσια
 Ραβασοπούλου Κλαίρα
 Νάτσας Γιώργος

Η απειροθυμία της μητέρας μπορεί να ερμηνευτεί με δύο ~~επιμέρους~~ αιτιολογικά πρόσημα. Πιο συγκεκριμένα, από ~~τη συναισθη-~~ματική άποψη ~~αυτή η κατάσταση~~ η αντίδραση της μητέρας είναι ακραία με την κοινή λογική του θανάτου. Αυτό, δίνει η μητέρα αντί να θλίβεται για το θάνατο του παιδιού της, παρουσιάζεται ανακουφισμένη. Παρόλα αυτά στις συγκεκριμένες συνθήκες ~~η~~ υπερβίβασε ^{την} ψυχρή αυχέτοπωση της, καθώς πλέον έχει ~~πλέον~~ απαλλαγεί από πολλές ευθύνες.

~~Σύμφωνα με το κείμενο~~

Αν ήθελαν στην θέση της άτυχης ~~μητέρας~~
θα θεωρούσαν λάθος να χαρώ για τον χαμό του παιδιού
μου διότι είναι άδικο να χάνεται έτσι μια ζωή. ~~Και~~
~~Ποια~~ ~~Ποια~~ Αξιοσημείωτο είναι ότι ~~π~~ θα θύμωνα
με το κράτος το οποίο δεν κάνει όσα πράγματα όσα
θα είπαμε με αποτέλεσμα να δαμάει να παίρνουν τα γρα-
μμάτα και να του κολλάνε

Νίκος Λαμαρής
Σταμάτης Κεπετζής
Φώτης Αλεξόπουλος
B1

Ο πραγματικός θάνατος κατά τη γνώμη μου είναι ο θάνατος ο οποίος υπερδι' τους ανθρώπους στο κοινό περιβάλλον του νερού. Αν ήμουν στη θέση της Αρμένιας, θα είχα παρόμοια αντίληψη για το θάνατο του παιδιού μου, καθώς ~~θα~~ θα μπορούσα να ανατρέξω τα υδάτινα παιδιά μου με περισσότερους λόγους.

Ηλιάννα Κανδον

A'3 20/12/2022

Μαρία Κορητιάκη

Αντίτροπος Ζέβας

- Με το θάνατο του παιδιού προσωπικά πιστεύουμε ότι ήταν Πραγματικός θάνατος διότι με αυτόν τον τρόπο η αφέλιμια θα μπορούσε να φροντίσει καλύτερα τα άρρα της παιδια Παράλο που ο θάνατος του παιδιου είναι ένα τραυ οσειεινυχο γεγονός για μια μητέρα